

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNI *Nedjelja, 14. veljače 2021.* [\[Multimedia\]](#)

Bog se „zarazio“ našim ranjenim čovječtvom

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Baš je lijep trg kad je sunčano! Baš lijep!

U današnjem Evanđelju (usp. *Mk* 1, 40-45) predstavljen nam je susret Isusa s čovjekom oboljelim od gube. Gubavce su smatrali nečistima i, prema propisima Zakona, trebali su stanovati izvan nastanjenog središta. Bili su isključeni iz svake ljudske, društvene i religijske veze: nisu, primjerice, smjeli ulaziti u sinagogu, nisu smjeli ulaziti ni u hram, pa ni zato da obave neku pobožnost. Isus, međutim, dopušta da mu se taj čovjek približi, ganut je, čak pruža ruku i dotiče ga. To je bilo nezamislivo u to doba. On tako ostvaruje Radosnu vijest koju naviješta: Bog je postao blizak našem životu, ima samilosti prema ranjenome čovječanstvu i dolazi ukloniti sve prepreke koje nas priječe živjeti u zajedništvu s njim, s drugima i samima sobom. Učinio se bliskim... Bliskost. Zapamtite dobro tu riječ, bliskost. Samilost: u Evanđelju se kaže kako se Isus, vidjevši gubavca, ganu. I nježnost. Tri riječi koje označavaju Božji stil: bliskost, samilost, nježnost. U ovoj zgodi možemo uočiti dva „prijestupa“ koji se susreću: prijestup gubavca koji se približava Isusu – a to nikako nije smio – i Isusa koji ga, nošen suosjećanjem, nježno dodiruje kako bi ga ozdravio – a nije smio to učiniti. Obojica krše zakon. To su dva prijestupa.

Prvi prijestup jest onaj koji čini gubavac: unatoč propisima Zakona, on izlazi iz izolacije i dolazi Isusu. Njegova se bolest smatrala Božjom kaznom, ali, u Isusu, on može vidjeti drugačije lice Božje: ne Boga koji kažnjava, već Oca koji suosjeća i ljubi, koji nas oslobađa od grijeha i koji nas nikada ne isključuje iz svojeg milosrđa. Tako taj čovjek može izići iz izolacije, jer u Isusu nalazi Boga s kojim će moći podijeliti svoju bol. Isusovo držanje ga privlači, tjera ga izići iz samog sebe i njemu povjeriti svoju bolnu priču.

Dopustite mi ovdje izreći jednu misao o mnogim dobrim svećenicima ispovjednicima koji imaju takav stav: privlačiti ljude, tolike koji se osjećaju beznačajnima, osjećaju se palima zbog svojih

grijeha... Ali s nježnošću, sa suosjećanjem... Dobri naši ispovjednici koji ne vitlaju s bičem u ruci, nego samo prihvaćaju, slušaju i govore da je Bog dobar i da Bog uvijek oprašta, da se Bog ne umara opraštati. Molim danas sve vas da tim milosrdnim ispovjednicima zaplješćete ovdje na trgu, svi. [pljesak]

Drugi prijestup je onaj koji čini Isus: premda je Zakon zabranjivao doticati gubavce, On se ganuo, pružio ruku i dodirnuo ga da ga izliječi. Netko će reći: učinio je prekršaj, učinio je ono što je bilo zabranjeno zakonom, ogriješio se o zakon. Istina, prekršio je zakon. Ne ostaje na riječima, već ga dodiruje. Doticati s ljubavlju znači uspostaviti odnos, ući u zajedništvo, uključiti se u život drugoga sve dotle da se s drugim dijeli čak i rane.

Tom gestom, Isus pokazuje da Bog nije ravnodušan, ne drži se na „sigurnoj distanci“, štoviše, približava se sa samilošću i dodiruje naš život kako bi ga ozdravio nježnošću. To je Božji stil: bliskost, samilost i nježnost. Božji prijestup; to je veliki prijestup u tome smislu.

Braćo i sestre, i danas mnoga naša braća boluju od ove bolesti, Hansenove bolesti, ili od drugih bolesti ili trpe zbog uvjeta uz koje se nažalost vežu neke društvene predrasude. „To je grešnik!“. Sjetite se onoga [usp. Lk 7, 36-50] kad je na gozbu ušla ona žena i izlila po Isusovim nogama miomirisnu pomast. Drugi su govorili: „Ali kad bi ovaj bio prorok bio bi svjestan, znao bi tko je ta žena, da je grešnica“. Prezir. Isus, naprotiv, prima, štoviše, zahvaljuje: „Oprošteni su ti grijesi“. Isusova nježnost. Društvena je predrasuda tjerati ljude od sebe riječima: „Taj je nečist, to je grešnik, to je prevarant, to je...“ Da, katkad je to istina, ali ne smijemo gajiti predrasude. Svakome se od nas može dogoditi da iskusi rane, neuspjehe, boli, sebičnosti koje nas zatvaraju za Boga i druge, jer grijeh nas zatvara u nas same, zbog srama, zbog poniženjâ, ali Bog hoće otvoriti srce. S obzirom na sve to Isus nam naviješta da Bog nije neka ideja ili apstraktno učenje, već onaj koji se „zarazio“ našim ranjenim čovječtvom i koji se ne boji doći u doticaj s našim ranama. „Ali, pater, pa što to pričate!? Bog da se zarazio!“. Ne kažem to ja, rekao je to sveti Pavao: učinio se grijehom (usp. 2 Kor 5, 21). On koji nije grešnik, koji ne može sagriješiti, učinio se grijehom. Gledaj kako se Bog zarazio da se približi nama, da nam iskaže samilost i da nam približi svoju nježnost. Bliskost, samilost i nježnost.

Kako bi poštovali pravila dobrog glasa i društvenih običaja, mi često zatomljujemo bol ili navlačimo maske iza kojih ga skrivamo. Zauzdani vlastitim egoizmima ili unutarnjima zakonima vlastitih strahova, ne zanimamo se previše za tuđe patnje. Molimo, naprotiv, Gospodina milost da u životu možemo činiti ta dva „prijestupa“ iz današnjeg Evanđelja. Onaj koji je činio gubavac, kako bi imali hrabrosti izići iz vlastite izolacije i umjesto da se predamo samosažaljenju ili plaćemo nad vlastitim neuspjesima, da nižemo žalopojke, radije pođimo Isusu takvi kakvi jesmo: „Gospodine, takav sam!“ Osjetit ćemo onaj zagrljaj, onaj tako lijep Isusov zagrljaj. A zatim onaj Isusov prijestup: ljubav koja nadilazi okvire općevažećih pravila koja vrijedi za sve i kojih se svi pridržavaju, ljubav koja pomaže nadići predrasude i strah da se „upličemo“ u život drugoga. Naučimo biti „prijestupnici“ kao njih dvojica: kao gubavac i kao Isus.

Neka nas na tome putu prati Djevica Marija, kojoj ćemo se sada obratiti u molitvi Angelusa.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

uvijek gledam sa zahvalnošću na predano zalaganje svih onih koji pomažu migrantima. Svima zahvaljujem na onome što čine za migrante. Danas se, na poseban način, pridružujem biskupima Kolumbije u izrazima zahvalnosti zbog odluke kolumbijskih vlasti da provode Statut o privremenoj zaštiti za venecuelske migrante koji su u toj zemlji pružajući im smještaj, zaštitu i integraciju. To ne čini jedna vrlo bogata, vrlo razvijena zemlja, ne, nego to čini zemlja koja i sama ima mnogo problema, s razvojem, siromaštvom, mirom, u kojoj gotovo 70 godina traju ratovanja... Ali unatoč svim tim problemima imala je hrabrosti pogledati te migrante i izraditi taj Statut. Hvala Kolumbijo, hvala!

Na današnji blagdan svetog Ćirila i Metoda, evangelizatorâ slavenskih zemalja koje je papa Ivan Pavao II. proglasio zaštitnicima Europe od srca pozdravljam sve zajednice koje žive na teritorijima evangeliziranima od svete braće. Neka njihov zagovor pomaže pronaći nove putove za prenošenje evanđelja. Dvojica braće nisu se bojala pronalaziti nove puteve za prenošenje evanđelja. Neka po njihovom za govoru u kršćanskim crkvama poraste želja da se kroči prema punom jedinstvu uz poštivanje različitosti.

Danas, na dan svetog Valentina, ne mogu ne spomenuti i uputiti čestitku zaljubljenima, zaručenima: pratim ih svojom molitvom i blagoslivljam ih.

A sada želim pozdraviti sve vas, vjernike iz Rima i hodočasnike. Vidim da ima Francuza, Meksikanaca, Španjolaca, Poljaka... Svima upućujem dobrodošlicu! Veliki pozdrav svima!

Iduće srijede započinjemo korizmu. To će biti milosno vrijeme da dadnemo smisao vjere i nade ovoj krizi kroz koju prolazimo.

Ne smijemo zaboraviti tri riječi koje pomažu razumjeti način na koji Bog djeluje. Ne zaboravimo, to su bliskost, samilost i nježnost. Hoćemo li to reći zajedno? Bliskost, samilost i nježnost.

Svima želim ugodnu nedjelju. Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!
